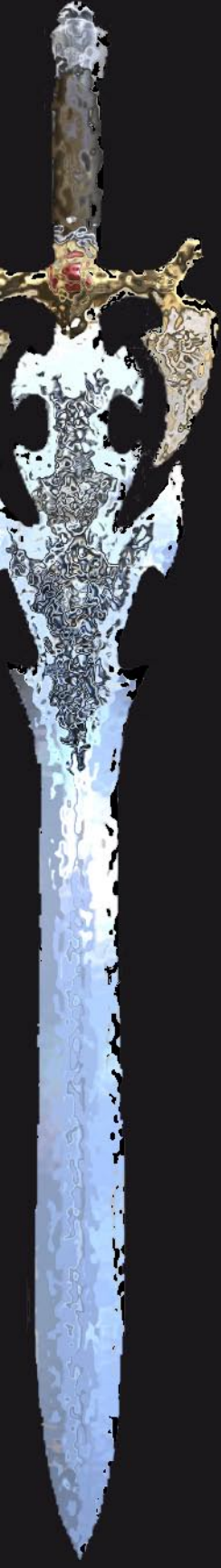

Alexander Wolf

Vámpírkard

Mercator
Stúdió

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője
Lektor: Gál Veronika
Szerkesztő: dr. Pétery Kristóf
Műszaki szerkesztés, tipográfia: dr. Pétery Kristóf

ISBN: 978-963-606-651-2

© Alexander Wolf, 2007
© Mercator Stúdió, 2007

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.
www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu
T/F: 06-26-301-549
06-30-30-59-489

Alexander Wolf

Vámpirkard

Tartalom

ELSŐ RÉSZ.....	6	3. fejezet Negyvenkettő.....	122
A Nagy Kaland.....	6	4. fejezet A rejtett üzenet.....	125
1. fejezet A kezdet.....	7	5. fejezet Felejtés Itala.....	128
2. fejezet A próba.....	10	6. fejezet Semmi Kardja.....	133
3. fejezet Drogdílerrek.....	12	7. fejezet Úrbázis.....	135
4. fejezet Háború.....	15	8. fejezet B terv.....	137
5. fejezet Az Egyensúly.....	19	9. fejezet Az éjszaka.....	142
6. fejezet David.....	22	10. fejezet Fehér rózsák.....	147
7. fejezet Közöny.....	25	11. fejezet Zarándoklat.....	149
8. fejezet Sötét Harcosok Kódexe.....	27	12. fejezet Kívánságok vására	153
9. fejezet Az okkultista.....	29	13. fejezet Kérdés egy.....	156
10. fejezet Shadowwarrior.....	34	14. fejezet Entitások.....	159
11. fejezet Lesliere várva.....	38	15. fejezet A Sötét Lovag balladája.....	163
12. fejezet Vadászat.....	40	16. fejezet Solo tánc.....	167
13. fejezet Álmok.....	43	17. fejezet Aréna.....	170
14. fejezet És lőn sötétség.....	47	18. fejezet S, mint Sataniel... ..	173
15. fejezet Az Aranykör.....	53	19. fejezet B, mint becsület ..	176
16. fejezet Oda nem illő gondolatok.....	60	20. fejezet Tanulmány az elit zsoldosokról.....	179
17. fejezet Kitérő.....	62	21. fejezet A rajtaütés.....	183
18. fejezet Buchanan.....	67	22. fejezet W, mint... Veewyle	185
19. fejezet A Mester.....	73	23. fejezet Vihar utáni csend	189
20. fejezet A kelepce.....	78	24. fejezet Unalom.....	193
21. fejezet A nyuszik mélylélektanáról.....	84	25. fejezet Intermezzo.....	197
22. fejezet B terv, mint Buchanan.....	90	26. fejezet A választás.....	199
23. fejezet Zzarng.....	94	27. fejezet Öt perc.....	202
24. fejezet Álompalota.....	102	28. fejezet A kesztyű.....	204
25. fejezet A Félelem örök....	105	29. fejezet Az istenölő.....	207
26. fejezet Menekülés.....	109	Epilógus.....	210
27. fejezet Árnyékvilágban ...	112		
MÁSODIK RÉSZ.....	115		
A Semmi peremén.....	115		
1. fejezet Az ébredés.....	116		
2. fejezet A medalion.....	119		

„Ez az egész nem is történt meg. De megtörténhetett volna. Talán nem pontosan itt, nem pontosan úgy, és nem pontosan akkor. Vagyis a kvantumfizika szerint megtörtént, **minden leírt szó véres valóság...**”

Alexander Wolf

Ajánlom Zitának és Krisztinának

ELSŐ RÉSZ

A Nagy Kaland

1. fejezet

A kezdet

Sötét Birodalom
Wiarel királyság
Királyi könyvtár, zárolt részleg

Magister Shavva Zomm, Egyensúly Megbomlása utáni 2936-ik esztendő
Különlegesen veszélyes mágikus tárgyak regisztere.

II. rész
Mágikus fegyverek

132. fejezet
A Vámpírkard

Nem tévesztendő össze a Sötét Birodalom területén fellelhető sokféle, korlátozott vámpírképességekkel felruházott kardokkal, amelyek túl jelentéktelen eszközök, hogy e műben tárgyaljuk.

Eredet: nem megállapítható. (Későbbi széljegyzet: Varázserdő?)

Anyag: feltehetőleg hagyományos mágikus eljárással könnyített nemesacél. Különlegesség: a penge friss embervérben edzett, az ismert legendák szerint nem kivégzettek vérében, hanem egy csatában elesett harcosokéban, a valószínűsíthető időpont 2160-ik esztendő. A vért egy üstbe gyűjtötték, miközben a harc még folyt, bizonytalan végkimenetellel. A szertartást minden jel szerint be tudták fejezni, de vélhetőleg nem a kardot készítő fél kerekedett felül az összecsapásban, mert további sorsa évszázadokig nem követhető.

(Persze, mert minden bizonnyal senkinek sem tűnt fel, hogy itt valami értékeset kéne keresni. Ottmaradt gazdátlanul a megcsonkított holttestek között. Szűz kard... az ilyen mágikus tárgyakat valóban előszeretettel beszippanítja a Varázserdő, hogy később felkínálja az arra érdemeseknek... néha az istenségek sugallatával, mint ahogy a Sötét Lovagnak a Léleklátót...)

Méret: nincs pontos adatunk, de elmondások szerint egy átlagos ember melle közepéig ért a földbe szúrva,
(107,3 centi a penge, lemértem)

szélessége alapján viszonylag keskeny kardnak mondható, a markolatnál egy tenyér szélesség, gyorsan háromujnyira szűkülő, és egyenletesen keskenyedő egészen a hegyéig.

(7,1 centi, és valóban csak a markolatnál, egyébként 5,1-ről keskenyedik)

Penge színe vérvörös, hullámzó fényű.

(A vér hullámzása.)

Markolata szintén mágikusan könnyített nemesacél, a végén rubindíszítésű ólomgömb. Tökéletesen kiegyensúlyozott. A markolat hossza másfélkezes kardra vall,

(28 centi a fogófelület)

ugyanakkor egy kézzel is tökéletesen forgatható, különös tekintettel egyéb képességeire. A kezet denevérszárny kialakítású keresztvas védi.

(Csak nem úgy, ahogy ezt elképzelik. Ráfonódik a kézre, végtelen gyönyör...)

Különleges képességek: csak meztelen kézzel húzható ki a hüvelyből, semmilyen kesztyű nem viselhető. A használóját vámpírképességekkel ruházza fel: intenzív regeneráció, emberfeletti gyorsaság és erő, kiélestedt érzékek. Nincs fokozott fényérzékenység, bármiféle szenteltvíz hatástalan. Hipnotikus képességeket viszont ad.

(Csak ha fogják a markolatát.)

Mágia típusa: ismeretlen papi mágia. (Későbbi széljegyzet: Vámpíris-tenségek? Utánanézni.)

Átok: használója egybeforr a karddal, a markolat elengedése fizikai és lelki sokkot okoz. Ha a kardot úgy vonják ki, hogy nem ihat vért, a használója életerejéből táplálkozik.

Későbbi széljegyzetek:

„Legutóbbi ismert tartózkodási helye: feltehetőleg Vörös Ragnar birtokában lehetett, aki azonban csak egy alkalommal merete használni. A Pusztítóval vívott döntő csatában nem volt nála, így csak találgatni lehet, mennyiben fordíthatott volna a kard Wiarel további sorsán.”

(Semennyiben. A Pusztító egyszerűen agyonvágta Ragnart egy iszonyatos erejű villámcsapással, lévén ez az egyik specialitása gyakorló mágusként. A Vámpírkard nem véd a mágikus támadásoktól. Technokrata fegyverektől igen, mert a könnyebb sebesülések azonnal befornak, a nehézfegyverek lövedékei elől pedig a vámpírgyorsaságnak köszönhetően kitérhet a használója.)

„Jelenlegi tartózkodási helye nem ismert. Idegen létsíkok?”

(Nagyon is ismert. Számomra legalábbis. A tipp tökéletes: Prosperity városában lévő Álmodók Templomán keresztül vittem ki. Ha nem lennék Álmodó, nem is olvashatnám most ezt a könyvet – a zárolt részleg őrzését komolyan veszik... mint Wiarelben mindent. De az engedély Edward Lorn király, a Pusztító személyes pecsétjével sok ajtót megnyit... végül is, magas rangú pap lennék...)

...És most... saját létsíkom. A sajátom?.. Mindegy, fogjuk rá. Valóban fáj elengedni ezt a kardot...azóta is vonz hozzá valami vágó... ahogy megfogom a markolatát... és érzem, hogy a kard az én kinyújtott kezem... érzékeim kiélesednek... A csukott ablakon keresztül hallom, mit beszélnek a szomszéd házban... Érzem az izzadság illatát azon a fiún, aki éppen most haladt el az utca végén... nem volt ideje megmosakodni, így csak befújta magát olcsó desodorral... Látom a pókot, ahogy odalent a sötétben ereszkedik le a bokorról egy frissen szőtt pókháló fonálon.

A kezem önkéntelenül kinyúl a markolat felé... a rubinok hívogatóan felragyognak, és vér édes és utánozhatatlan ízét érzem a számban... nagy vihar jön...

2. fejezet

A próba

...Saját hörgő hangomra térek magamhoz. Sötét van, és nem tudom, hol a fent és hol a lent. A gyomrom görcsben... komolyabban kellett volna venni...

Az igazán veszélyes rosszullet nem az, amikor hánynod kell, vagy fáj a fejed... dehogya... azt kialszod. Más, amikor ébren vagy, és nem fáj semmi, csak percenként kihagy a tudatod... mintha ott lennél a víz alatt, és egyre lankadtabban kapálóznál egy-egy korty levegőért... Persze rengeteg levegőd van... a tüdőöd felejt el lélegzetet venni...

A szívem őrülten jár... hát most nem vizsgáltnám meg a vérképeimet... Csak nyugodtan... semmi hirtelen mozdulat... lélegzet ki... lélegzet be... mennyi vért veszíthettem vajon?..

Mindjárt elájulok ismét...

...

Valami fény... a hajnal fénye... na jó... nem maradhatok itt tovább... a tisztásra raktam ugyan egy kis félelemvarázst, így biztosan nem tévedtek ide a sötétben kósza csavargók... de világosban megláthatnak messzebb-ről is... szép lassan fel az egyik térdet... másikat... most már talán nem fogok meghalni... ma még nem...

Magister Shavva Zomm... annyi mindent nem tudtál erről a kardról... a fenébe, oldalra dőltem. Nem baj, itt a közelben egy vékony fatörzs... csak lassan... okosan...

Egy biztos, többet nem forgathatom, ha nem adok neki inni... fogadni mernék, hogy az ábrázatom falfehér...de muszáj volt kipróbálnom... Legközelebb majd másképp... Hogy is csinálta Lestat abban a könyvben?.. Kiment gyanús környékekre, és levadászta a rablógyilkosokat... meg kellene barátkoznom a gondolattal...

Lassan feltápászkodom. A világ hátra akar esni, minden erőmmel belekapaszkodom a fácskába. Hány óra van?... Azt hiszem, már járnak a buszok... A kard benne a hüvelyben, hát persze... csak így lehet elengedni... különben a kezét fogják a denevérszárnyak... még hogy keresztvas... Ennél több is van, persze, amiről nem írt a derék Magister. Bármikor válthatok a kardon fogást, csak gondolnom kell rá... el sem ejthetem ügyetlenségemben... a testem része... A földre szúrtam néhány póznát, hogy gyakoroljak...

Hoppsz, elengedtem a fát... kicsit imbolygok, de felőlem nyugodtan nézhetnek részegnek... csak fel kellene vennem a hosszú kabátot... enyhén piszkos lett... nem baj... egy lépés... kettő... megy ez... Minden rendben...

A kard nemcsak nekem ad erőt és gyorsaságot, hanem saját maga is félelmetesen gyors. Mint egy vöröslő korong... és akkora lendülettel... Póznákból apró darabok... de úgy, hogy még a levegőben is, estükben... Shavva barátunk azt sem írta le, hogy nekem nem kell értenem a kardforgatáshoz... a Vámpírkard érti a gondolataimat, és önmaga cselekszik... hihetetlen pontosság...

Kabát nagy nehezen begombolva, talán kicsit ferdén...

Shavva nem írta azt sem, hogy a karddal tudok repülni is, gyorsabban a szemnél... mintha nem lennék látható... De visszafelé már nem tehetem meg... nem élném túl... nem mintha ebben a félholt állapotban a hosszú buszozást sokkal könnyebben bírnám...

Talán innom kellene egy jó hideg sört... mindegy... itt úgyszincs... de az már jó jel, hogy ilyenre is tudok gondolni... nem lesz semmi baj... csak lassan...

3. fejezet

Drogdílererek

Már régóta figyeltem. Azt egészen biztosan tudtam róla, hogy lövi magát heroinnal, de csak feltételeztem, hogy tagja is az elosztó hálózatnak. Munkahelye nincs, pénze nincs, 19 éves, pszichopata, és amikor nincs narkója, rengeteg olcsó borral próbálja pótolni, nem túl nagy sikerrel. Mindenesetre volt már olyan, hogy állatként vonyítva összehúgyozta a lépcsőházat, meg természetesen a saját nadrágját is, de az már az ő magánügye. A családjában fekete bárány, a másikban, ahová sikerült csinálnia egy gyereket, valami miatt megtűrik... azok is „züllött lovagok”, de nem úgy... ők szeretik a kicsiket. Ez a fiatalokú dögevő viszont... ez nem. Anno valamiért összeszólalkozott a barátnőjével, akire amúgy leginkább a kiskurva jelző illik, és még sokkal finomabban fogalmaztam, mint ahogy maga a lány szokott általában.

Hát jól megkapta a kicsike. Megvárta a két haverjával az utcán, és hat hónapos terhesen megrugdosták... nem volt annyira bátor, hogy egyedül pofozza meg, kellett a segítség... a szerencsétlen gyerek fogyatékosan jött a világra, koraszülöttként.

Semmi közöm a Szeretet bármelyik egyházához, de egyvalamire bekatantok. Ha gyereket bántanak.

Volt egy létsík, és élt ott egy Karl nevű kedves kisfiú. Vasalni akart, hogy segítsen az anyjának. Az apja meglátta, és kivasalta a kisfiú hátát a forró vasalóval, mert ő nem nevel köcsögöt, aki női munkát akar végezni.

Kihoztam onnan, Álmodó papként hatalmamban állt. Később az apját borzalmasan szétmarcangolva találták egy sikátorban. Nem én voltam, hanem egy fejevadász barátom, Gobart Wilkins. Két Skorpiótörrel végezte ki, pont úgy, mint ahogy annak idején a saját mostohaapját is, klánpróbaként. Véres cafatok... Szívesen elvállalta, hiszen ő sem büszkélkedhetett boldog gyermekkorral. És nem tudom, mi lett a fiúból, bár a Szeretet papjai, akikre bízam, kezeltek már ennél csúnyább testi és lelki sérüléseket is. Egészen biztosan meggyógyult, a többi már csak rajta múlik.

Szóval a narkós bunkó ideális célpontnak tűnt. Követnem kellett, hogy ne vegyen észre, és majd a sötétben... Már amikor megfogtam a kard markolatát, halálra ítéltém. A kardnak innia kell, nincs visszaút, különben engem emészt el, nekem pedig még lenne egy kis dolgom. De muszáj volt meg-

fogom. Így olyan távolságból láthattam és hallhattam, amilyenből ő engem nem. És befordult egy sötét utcába, van azon a környéken egypár...

Tudtam, hogy meg fogom ölni, és így lesz étke a kardnak, ezért nem takarékoskodtam az energiával. Kicsit meglepődött, amikor hirtelen előtte teremtem... a karddal gyorsabb vagyok a szemnél... a pillantásunk összetalálkozott...

Még mielőtt meghalt, elmondta, kitől szerzi be az árut, és hogy találom meg az elosztót... mobiltelefonszám, jelszó, kire kell hivatkozni, stb.

Az elosztóval kicsit több időm volt, mert egy motelszobában kaptam el. A második emeleten szállt meg, és kinyitotta az ablakot, hogy szellőztessen. Itt már jobb erőben voltam, a Vámpírkard által azóta megivott vér miatt. Így nem volt gond besuhanni az ablakon. Nagyon gyors voltam, de a pofa mégis érzékelt valamit, és odakapott az ágyán heverő pisztolyhoz. Közben hátrahajolt, hogy kitérjen a kard ívéből, csak az fél centivel szélesebb volt, mint ahogy ő azt gondolta. Amikor odanyúlt a vérző torkához, a kard hegye finoman becsúszott a szívébe...

A legtöbb hosszú kard közepén van egy végigfutó mélyedés, úgy hívják, hogy vércsatorna. Nagyon megtévesztő elnevezés, mert valójában semmi köze a vérhez, csak arra szolgál, hogy a fegyver ne legyen olyan böhöm nehéz. Megtévesztő, de nem a Vámpírkard esetében. Láttam a vért befolyni abba a mélyedésbe, és nyomtalanul eltűnni, ahogy a penge felszívja... és közben a karom egyre erősebb lett, és egyre jobban tombolt bennem valami sötét mámor. A srác szemüvegében visszatükröződve – igen, szemüveges, viszonylag semmitmondó kinézetű fiú volt, ki is gondolná róla – láttam saját magamat... vérvörösben ragyogó szem... hosszú fekete esőkabát, amely alatt elrejtettem a kardot... de mióta van annak vörös bélése?... Vámpír Istenségek... most már elhiszem, hogy léteztek... és ezek szerint a vámpírok mégis láthatók a tükörben... vagy frászt, én nem vagyok egészen az...

A srác ereiben már nem lehetett sok vér, de mégsem esett össze... a szívébe fúródott kardpenge ugyanolyan kapcsolatot létesíthetett vele, mint amelyet velem a markolaton keresztül... nem halhat meg, amíg a kard benne van...

Megértette az akaratlan kérdésemet a vámpírtekintetemen át is...

Hö...hrr... – szájából véres váladékcseppek... – kit érdekelnek?...fff...

A következő pillanatban már halott volt, a feje repült el a testéről, majd még három vágás, mielőtt padlót értek testének darabjai...

Negyedóra múlva már átöltözve sakkoztam a sarki kocsmában, ami olyan messze van a tett helyszínétől, hogy képtelenség egy óránál kevesebb idő alatt megtenni a távolságot... márpedig a kocsmában emlékezni fognak rám, máskor is játszottam már itt...

Zárásig voltam bent, és nagyon jól ment a játék. Nem voltam álmos, és a rengeteg megivott sör sem kottyant meg.

Holnap talán benne lesz néhány dolog az újságban... bestiális gyilkosságok... drogbárók leszámolása...

Drogbárók... hah...

Megölöm mind... még nem tudják... de majd...

4. fejezet

Háború

...Csatamező. A harci zaj már elhalt. Mindennek vége. Én vagyok a győztes hadsereg egyik hadnagya. Körbenézek. Mindenhol csonkolt holttestek. Itt van egy levágott kéz. Túl ismerős rajta a gyűrű. Az egyik legjobb barátomé... egyszer odaadta, hogy vegyem fel az ujjamra, így már én is hozzátartozom a családjához.

Én öltem meg? Nagyon is valószínű, hiszen a másik oldalon harcolt. Nem emlékszem tisztán szinte semmire, Shavva Zomm barátunk arról sem világosított fel, hogy a kard egy bizonyos szint felett átveszi a hatalmat a forgatójától. Az általam nem ismert vámpír istenség avatárja lettem, akaratomon kívül. Persze tudhattam volna – a Sötét Birodalom minden komolyabb mágikus fegyvere átkozott...

Kiver a verejték, letörlöm. Vér. Vért izzadok. De Jézustól eltérően ez nem a saját vérem... a Vámpírkard annyira jóllakott, hogy simán hagyta, amikor visszaengedtem a hüvelybe, és a szokásos karmolás helyett simogatást éreztem, elengedve a markolatot. Valami víz kéne, lemosni az arcot... itt egy patak... annak vize is rózsaszín, de megteszi. Meglepő, hogy még mindig látom magam a víztükörben. Illetve dehogy az, csak nem tudok most világosan gondolkodni... ahhoz, hogy ne legyen tükörképem, meg kellene halnom. De a szívem ver, tehát emberi a testem, még mindig.

Jó, most már nem vagyok annyira ijesztő... nézzük, túlélte-e valaki rajtam kívül. Én biztosan kaptam sebeket, de hát a vámpíron azok beforrnak... mások nem lehettek ilyen szerencsések...

Nicsak, ott egy fiatal férfi... ül a földön, és próbálja összerakni a vesztés oldal zászlaját a tépett foszlányokból... Megszólítom, de mintha süket lenne. Olyan ismerős...

– Ákos?

Mintha valami fény villanna a szemében, de azonnal elhal.

– Bárd, költő! Mit csináltak veled a 101-s szobában?! Te írtál zenét az 1984-ről, és te itt?..

Értetlenül néz rám, vagy inkább rajtam keresztül. Persze ő nem Ákos, legfeljebb egy gyenge tükörképe, ez egy másik létsík... Üres tekintet... Végignézek rajta, nincs komoly sebe. Tovább.

Itt egy haldokló lovagi páncélban, az ellenség címerével... Leveszem róla a sisakot, hosszú haj bomlik alá, szájából vércsík. Ez nő... ezek nőket is besoroztak?.. vagy talán gyerekeket is, még láthatok ilyen?

Mintha lélegezne. Ráteszem a vállára a kezem. Túl vagyok telítve idegen életenergiával, és értek a nekromanta gyógyításhoz. A vércsík eláll, a loagnő felsóhajt, és egészséges álomba merül. Légzése egyenletes. Itt már nincs tennivalóm. Tovább.

Valami mocorgás. Egy ellenséges katona tápázkodik fel, nem tűnik súlyosan sebesültnek. Kezet nyújtok. Elmosolyodik, és elfogadja.

– Nem hittem volna, hogy győzhetek, de egye fene...

Matat az övén, keze rátalál a boros flaskára.

– Kérsz?

Nem lehet visszautasítani, kortyolok egyet. Majd búcsút intünk egymásnak.

És még egy sebesült, szintén ellenséges színekben. Segítek neki felülni. Elfogadja, és eszelős vigyorral a hasamba dőf egy fűrészcsészés élű tört. Ez fáj, nagyon fáj, de jól bírom a fájdalmat, és vámpír avatárnak komolytalan seb. Ránézek a vámpírszemeimmel. Visszahúzza a tört, és kiszámított lassúsággal belemélyesztí a saját gyomrába. Arcán embertelen kín, de nem tudom sajnálni. Az én sebem már eltűnt.

Már nem fáj... de fáj valami más... micsoda mézszárszék volt...

Visszabotorkálok a patak szélére, és lerogyok a földre.

Milyen hideg van itt... és milyen jó lenne egy keveset aludni...

*„...egyre hidegebben hullámszik a víz,
minden egyes percben valami elvész.
Életem elfolyik, hitem cserbenhagy,
Szívemet átjárja a halálos fagy...”*

Valaki megveregeti a vállamat. Meglepetésemben felnézek, és nem hiszek a szememnek. Nyelek egy nagyot.

– Edward? A Pusztító? Te itt?

– Wyel mondta, hogy elkelve neked egy kis segítség. Nem biztos, hogy a háborúnak vége.

Nincs vége? Hogy lehet? De érzem a hanghordozásából, hogy neki van igaza.

Edward Lorn újra megszólal:

– Wyel azt javasolta, hogy átvegyem tőled.

Végiggondolom, hogy ez mivel járna. A Pusztító felperzselné a földet, és kivégezne minden ellenséges hadvezért... utána béke lenne... nagyon sokáig... de túl sok a vér... temetői nyugalom. Majd végigtekintek a csatamezőn... sehol egy élő lélek... akár piramist is lehet rakni majd a koponyákból... nem ő tette...

– Lehetek az egyik hadnagyod?

Látom az arcán az igenlő választ, és nagyon remélem, hogy a kisebbik rosszat választottam...

– Emlékszel valamire?

Edward Lorn hangja keményebb a szokásosnál. Keményebb? Hiszen mindig ilyen, persze tudom az okát.

– Rémlik neked, hogy mit vittem véghez Wiarelben?

Hát igen, felsejlik valami. Volt egy jó kis hűbéres háború a trónért, se vége, se hossza. Aztán a Pusztító, aki addig királyi főhadvezérként őrizte semlegességét, feladta az addigi alapelveit. Fejét vette az összes nemesnek, akik a trónért harcoltak, és szétszórta a hadseregeiket, majd rövid úton végzett a bukott parancsnokokból lett haramiavezérekkel is. A parasztok éljeneztek a békéért...

– Szerinted rosszul tettem?

Az ellentmondás könnyen kerülhetne az életembe. De nem is akarok ellentmondani. A Pusztító véget vetett a mézszárlásnak, gyorsan és hatékonyan, még ha maga a folyamat rendkívül véresre sikeredett is.

– Nézz csak le, – folytatja a Pusztító. – Mit láatsz?

Erőltetném a szemem, valami nyüzsgés. Edward Lorn egy távcsövet nyújt felém. Ferde mosoly:

– Nem akarok kételkedni a sasszemedben, de talán így egyszerűbb.

Kis szünetet tart, hogy meggyőződhessenek a látvány hitelességéről, majd feltesz egy kérdést:

– Ugye tudod, mi jár ezért Wiarelben?

Fejből idézem Wiarel egyik törvényét:

– „Aki gyerekeket vesz rá bármilyen háborúban való részvételre, karóba húzatik, így mielőtt meghalna, átlagosan három napig gondolkozhat azon, miért cselekedett így.”

– Nézd meg, – mondja Edward – ott indulnak az ellenséges osztagok a megkerülő hadműveletekre. Erről nincs törvény, de az osztagok vezetőiből

egy héten belül már senki nem marad életben. Ezt szavatolom. Mondjuk wiareli szokásjognak.

– De ez itt nem Wiarel, – próbálok tiltakozni gyengén.

– Hát nem, – bólint a hadúr. – Akarod talán, hogy sokkal rosszabb legyen?

Nem akarom.

– Amúgy, – folytatja Edward – láttam ám, mit műveltél azzal az álnokkal, aki téged hasba szúrt. Miből gondolod, hogy az én kegyelmem nagyobb?

– Akkor valóban nincs vége a háborúnak?

– Persze, hogy nincs. Különben mit keresnék itt? Wyelel nem szokott a levegőbe beszélni, mindig csak olyan helyre csábít, ahol valóban szükség lehet rám. Van más varázsló is, aki időnként ezt teszi, de te nem ismered személyesen. Veewyle... nem is olyan rég jelentkezett utoljára... jobb is, ha nem ismered.

És még kimondatlan kérdéseimre válaszolva:

– Áthoztam egy századot az elit osztagaimból. Tudod, a Kaszások. Nézz csak hátra.

Hátranézek, és látom a rendezett, fegyelmezett sorokat. A létező világok egyik legfélelmetesebb hadserege.

– Többre nincs szükség, – mondja Lorn. – Ez nem a mi létsíkunk, és nem is a mi harcunk. Nem nekünk kell a háborút megnyernünk, és nem is mi fogjuk learatni a győzelem gyümölcseit. De ennyit talán tehetünk ezért a nyomorult világért.

Szemünk összetalálkozik. Majd a kezünk is, egy bajtársi kézszorításban, amelyre nagyon büszke lehetek, mert a Pusztító most fogadott el egyenlő partnernek. Gyekszem méltó lenni rá...

5. fejezet

Az Egyensúly

Sötét Birodalom

Wiarel Királyság

Királyi Egyetem Könyvtára

Magisteri próbatételek, zárolt részleg

Jelölt neve: Shavva Zomm

Egyensúly Megbomlása utáni 2905-ik esztendő

Próbatétel tárgya: az Egyensúly Megbomlásának lehetséges okai

...A fehér mágusok és az azokkal rokon vallások vesztéhez vezető tényezők tehát, összefoglalva:

- A fehér mágiát űzők kevélysége, és annak a szándékosan terjesztett tévhitnek a vesztes elterjedése, hogy a fehér mágia eredendően magasabb rendű és erősebb a feketénél. Valójában az Egyensúly fennállásakor még egyenrangúak voltak, de a sötét oldalnak nem voltak illúziói, még a Fény szemét hályog fedte, hála a jó szándékú hittérítőknak.
- Egyes istenségek árulása, a legkirívóbb a Szerellem Istennőjéé, aki átváltotta a színét semlegesre csak azért, hogy a sötét oldal viszonzásképpen meghagyja a hatalmát. A Szeretet Istennője nem volt megalkuvó, de a pártütő Szerellem segítségével nélkül menthetetlenül elvérzett, így másodrendű istenséggé degradáltak.

(Hát Shavva barátom, nem tudom, ki volt akkor az Egyetem Archmagister-e, de az életedet köszönheted neki, hogy ezt az irományodat nem hozta nyilvánosságra.)

- Ezenfelül azonban van még egy ok, amelyet részletesebben szeretnék kifejteni: *a sötét oldal győzelmének törvényszerűsége.*

(Jól van, Shavva, kezdem érteni, miért védtek meg téged anno az Egyetem prominensei).

Minden istenség specializálódik valamelyik irányban. A Fény istenségei általában a gyógyítás és a béke hívei. Egyetlen kivétel a Nap-Isten, aki olykor nem állal lánggal érvényesíteni az akaratát.

(hát persze, máglyalánggal, és az inkvizítor-papok által vezetett hadseregekkel – Fény ez egyáltalán? Meglehetősen perzselő... Eternity – az

Örökkévaló városállam... nem szeretnék ott élni... bár miről is beszélek? – vámpír avatárként azonnal megölnének...)

A harc nem a Fény istenségeinek a specialitása, a sötét oldalnak viszont természetes velejárója. Tehát a sötét oldal sokszor akkor is képes győzelemre vinni hadseregeit, ha a másik fél van túlerőben.

(Ennél rondább a helyzet – a Fény egyáltalán nem tud, és nem is akar harcolni, mert azt hiszi, hogy a hit több a kard erejénél... rosszul hiszi...)

...ezért a valódi kérdés nem az, hogy miért bomlott meg az Egyensúly, hanem hogy egyáltalán miért maradhatott fenn ilyen sokáig. Az általam valószínűsített ok: a sötét oldal híveit nem kötik erkölcsi kódexek, így soha semmi nem tiltotta meg nekik, hogy átálljanak a Fény zászlai alá. A Fény minden győztes csatáját valójában ők nyerték meg...

(...Meglépetésszerű és elkeseredett lovasroham a Kaszások ellen. De nagyon jól szervezett századról van szó. A rohamot lándzsaerdő fogadja, mögüle záporozó rövid nyilak, gyilkos eső... A Pusztító még annyi fáradtságot sem vesz magának, hogy félelmet varázsoljon, nincs rá szükség. Az ellenség fejvesztve menekül, most már a Kaszások első két sora is előveszi a kisméretű számszerjait. Nem sokan maradnak hírvivőnek.

Korbácsként csattan Lorn parancsa: kivégezni minden ellenséges sebesültet. Tiltakoznék, de velem szemben jéghideg tekintet:

Ezek már nem katonák voltak, hanem haramiák. Nincs kegyelem.

Az ítélet megmásíthatatlan...)

...A Fény bukásának utolsóként kifejtett, és legsúlyosabb oka, hogy a sötét oldalról átállt harcosok – ha túl jól sikerül, amit csinálnak – hajlamosak átvenni a hatalmat, és ugyanúgy rabszolgasorba dönteni a Fényt, mint ahogy azok tették, akik ellen megnyerték a Fénynek a háborút.

Véggövetkeztetés:

A Fény önmagában soha és sehol nem volt életképes, és az Egyensúly sem a Fény és a Sötét Oldal közt bomlott meg valójában, hanem a Sötét Oldalt képviselő egyik erő meghatározó túlsúlyba került a többi sötét erővel szemben, és konzerválni tudta fölényét. A Fényre így már nem volt elengedhetetlen szüksége, mint gyenge, de mégis hasznos szövetségesre – tehát a mélybe taszította...

(Becsukom a magister-jelölt egykori vizsgadolgozatát... na igen... és én mi vagyok?.. övemem a Vámpírkard... istenek legyenek irgalmasak a világhoz, bármelyikhez a végtelen számú létsíkon létezők közül... sírni len-

ne kedvem... csak tudom, hogy vérkönny folyna a szememből, és nem lenne ildomos összemocskolni a pergamenlapokat...)

6. fejezet

David

...Run away, turn away, run away...

– Nat, nagyon nagy baj lenne, ha kicsit halkítanék rajta? Elég régi szám valamelyik létsíkról, csak a hangulatát éreztem ideillőnek. Rágyújthatok?... Ó, a fenébe, véres lett a cigaretta – tudod, kicsit túltelítődtem az ellenséges katonák vérével a legutóbbi háborúban. Igen, Pusztító barátunk még mindig ott van, de inkább csak megfigyelőként – rábizza a helyiekre. Na mindegy, kit érdekelnek. Van itt valami más. Amikor már egyértelműen láttam, hogy a háború eldőlt, számomra elveszítette minden jelentőségét. Így merő kíváncsiságból barangoltam egy kicsit a szomszédos létsíkokon. És hát te tudod a legjobban, hogy a párhuzamos világokban az idő nincs mindig szinkronban. Persze, ez a clairvoyance magyarázata, tudom. Magas rangú Álmodó pap lennék én is, ne felejtse el. Szóval képzelj el magad elé egy olyan világot, ahol már kihalt az emberiség. A Földet idegen lények járják, kutatva az elveszett civilizáció után, csak tudnám minek. Kissé idealizálják a képet... És mit találnak – egy élő kisfiút. Ami eleve képtelenség, mert olyan kétezer éve eltemetett járműből emelik ki. Nincs az az élőlény... illetve van, persze, de az nem mágikus létsík, a varázslatnak semmilyen halvány nyoma. Eszement dolog... muszáj újból rágyújtanom, bocs...

– Jajj, micsoda kérdés – persze, hogy megvizsgáltam közelebről. Neked könnyű lenne azzal a jelentéktelenség képességeddel, hogy akkor vesznek észre, ha te is akarsz. Nekem nem annyira. Franc se tudta, milyen fegyvereik vannak azoknak az idegen lényeknek, és mennyire örülnének egy vámpír avatár megjelenésének. Meg nem is akartam lövöldözést, nem bántották a kissrácot... persze, ha bántották volna, tudod mi a hozzáállásom az ilyenekhez... naná, hogy akkor... mindegy. Nna... mágikusan ők se tűntek valami aktívnak, semmi védelmet nem raktak fel. Bele nézhettem a fiú szobájába a kristálygömbön keresztül. Ha stílusos akarok lenni, majd belém fagyott a vér. Két napon át figyeltem... ja, az idegen lények telepatikusak, és bele tudtak nézni az emlékeibe... el is tárolták őket... innentől kezdve nekem se volt gond végigpörgetni az egész életét... Remeg a kezem? Remeg hát, de ha megismerkedsz a sráccal, remegni fog a tiéd is. Talán el is sírod magad... tudod, én nem tehetem, vérkönnyek... melleleg ezért gyűjtök egyik cigarettáról a másikra... mikor láttál engem dohányozni? Pótcselekvés. Igen, jól értetted, azt szeretném,

hogy vidd onnan el, és még az éjszaka folyamán, mielőtt felébred. Most alszik életében először. Halott anyja mellett ébredne, ha az idegenek addig el nem viszik a holttestet. Nem igazi anyja, tudod – csak ő arra van visszavonhatatlanul programozva, hogy szeresse. Na most elszóltam magam, de úgyis meg kellett volna mondanom. Igen, a fiú android, magas szintű mesterséges intelligenciával, amely semmivel sem alacsonyabb rendű a miénknél. Mi tudjuk ezt, mert jártunk már pár helyen, de ott elképesztően szemetűl bántak vele az emberek, és senkinek nem jutott eszébe, hogy ugyanolyan érző lény. Nem a Sötét Birodalom a leggonoszabb hely, nem is Ravenloft világi. Én magam is egy kis szűzike vagyok azokhoz a szörnyetegekhez képest, akikkel ő találkozott.

Valahogy úgy érzem, azon a létsíkon az emberiség nagyon rászolgált a pusztulásra. Csak meg tudom köszönni annak az istenségnek – akárki is legyen – aki így intézte ezt. Nem, nem mondom el a részleteket – és szerintem te se kérdezd tőle, sebeket tépnél fel. Igen, jól érted – azért kell onnan kivinni, mert teljesen egyedül van, az idegenek nem tudják pótolni neki az embereket. Mellesleg tudod, hogy mi a legnagyobb álma? Hogy emberré váljon. Irracionális vágy. Én már egyre kevésbé vagyok ember, és nem is vágyom vissza... erősebb vagyok, gyorsabb... ő gyakorlatilag halhatatlan... miért is akarná?.. Hogy a halandó létnek is vannak előnyei? Te csak tudod, Nathaniel Larmoon, bár te sem vagy igazi értelemben az, mint ahogy egyik Álmodó sem. Egyébként tiszteletben tartom a kívánságát. Beszéltem erről Wyellel. Ő maga nem tudja teljesíteni a fiú kérését, de az Aranykör mágusai szerint igen. És az utóbbi időben sikerült velük felvennie a kapcsolatot... na nem a fiú miatt. Megfejtette az Aranykör lényegét és hitvallását, és szeretne belépni – bár nem hiszem, hogy egyhamar engedik – azzal az ezerszázvalahány éves korral minden bizonyos taknyos kölyöknek tartják. Ha utólag mégis halhatatlan szeretne lenni a kisfiú, Wyele hajlandó felvenni mágustanoncnak – valahol ő is tisztában van vele, hogy bőven lesz rá ideje. De nála mégse lakhat, az túl zűrös lenne... Ráutaló magatartás részemről? Nem, nálam se maradhat – egy vámpír avatár nem jó apa, anya meg végképp nem lenne akkor, ő pedig főleg arra vágyik. Azok a gazemberek úgy programozták, hogy csak egyvalakihez ragaszkodjon, de ha az Aranykör megteszi, amit kívánunk tőle, a program már csak emlék...

Beszélned kell Christine-nel, a Kristálylánnyal? Szerintem nem rossz ötlet. Tudod, hová kell menned? Máris indulhatsz... várj, még valami! A fiút Davidnek hívják. És van neki egy macija, az is android, meglepően intelligens ahhoz képest, hogy játékszernek szánták. Ott ne felejtse!..

Uff, most már egyedül vagyok, Nathaniel elviharzott... nem csalódtam benne...

Szalag vissza... és teljes hangerővel: ...*run away, turn away, run away*...

Hát én nem tudtam elfutni onnan, ahonnan szerettem volna... ha sikerült volna, talán most nem lenne nálam a Vámpírkard... értem nem jött senki, de senki... a kissrácnak talán jobban megy majd. Azt hiszem, ezzel végeztem... a többi nem az én dolgom... mehetek tovább...

7. fejezet

Közöny

...álom...

A mai nap is jól kezdődött. A metrón egy csaj, akinek szemmel láthatólag nagyon kevés a foga.

Azzal még semmi probléma – már akinek – de voltak ott további gondok is. Szeme félig nyitva, fényre reakció nincs, szája kitéve, mereven, lélegzés nincs. Halott, ennél halottabb nem is lehetne. (Bár Kész Átverés Show lenne... de akkor azt hiszem, megkeresem valamelyik éjszaka a műsorvezetőt, és kis kóstolót vesz a Vámpírkard a véréből.)

Én kifelé menet vettem észre, hogy valami nem stimmel. De mellette ült egy néni – neki nem tűnt fel semmi? Á, dehog. Valahogy mindenki rohadt elfoglalt ezen a létsíkon, én sem vagyok kivétel. Mivé lett az emberiség?

Beszámolok az élményről másoknak – protokoll reakció, senkit nem izgat. Többen azt hiszik, hogy jópofáskodni akarok, vagy teljesen meggárgyultam, a szelídebbje csak azt, hogy hát nem biztos, hogy az, aminek látszik. Hihhi-hahaha. Hát persze, vannak ennél fontosabb dolgok. Csak-hogy az esetek kilencvenkilenc százalékában minden az, aminek látszik. Ezt ők is tudják. A csaj tényleg halott volt. Tesztnek jó, ennyire vagyunk humánus társadalom. Én sem riasztottam a rendőröket, mert hát talán a holttest mellett ülő néni is megtehetné. Persze úgysem teszi meg, mert ő is úgy gondolja, hogy neki nem muszáj tudomásul vennie, hogy a csaj halott, mert akár alhat is – naná, nagyon valóságghú elképzelés. Majd a metrószerelevény vezető, ha már bűzleni kezd. Benne van a fizetésében – benne van?

Az aktuális barátnőm szerint egyre kergébb vagyok. Hát persze. Egyik álmában azt látta, hogy a Sátán ellen vívok, karddal. Megkérdeztem tőle, milyen volt a penge színe. Nem tudta megmondani, mert nem figyelt rá. Én meg tudom. Vértörös. Csak ezzel sebezhetem meg a dögöt.

Általában tudom hasznosítani a negatív energiákat, és vissza is tudom löni a gerjesztőikre. Ha pancser szinten szórják. De ez most más. Szorongok. Olyan gonosz közeledtét érzem (AntiKrisztus?), akit nem tudok a megszkott módon leszerelni, mert a mennyiség átcsap minőségbe – nem én tudok tőle elszívni energiát, hanem ő tőlem. Vámpír avatárként is kisfiú vagyok hozzá, önmagamban semmi esélyem (segítetek, sötét istenségek,

segítsetek!). Ezen a létsíkon ez valószínűleg atomháborút jelent, vagy valami hasonlót, ha meg nem állítja valami a Szörnyet.

Egyetlenegy dolgot tehetek – összehívom a jobb érzésű sötét erőket, hogy együtt vegyük fel a harcot a Szörny ellen. Valószínűleg mind meg fogunk halni, végérvényesen. De nekem már az is elégtétel, hogy a Vámpírkard még egyszer, utoljára igyon a romlott vérből. Akár egy karcolásnyit vagy kortyit is.

Mit mondjak még? Bocsánatot kérek mindazoktól, akik másnak hittek, mint ami vagyok. Azoktól a nőktől is – a mindenkori barátnőimtől elsősorban – akik valamilyen érthetetlen okból rajongtak értem, mert nem tudták igazán, kiért rajonganak. Azt hiszem, már nem élek sokáig, holott vámpír avatárként halhatatlan lehetnék. Ez elvi kérdés. Kezem a Vámpírkard markolatán, ellenségem a Sátán. Tudom, hogy ő fog győzni, de nem könnyítem meg a dolgát.